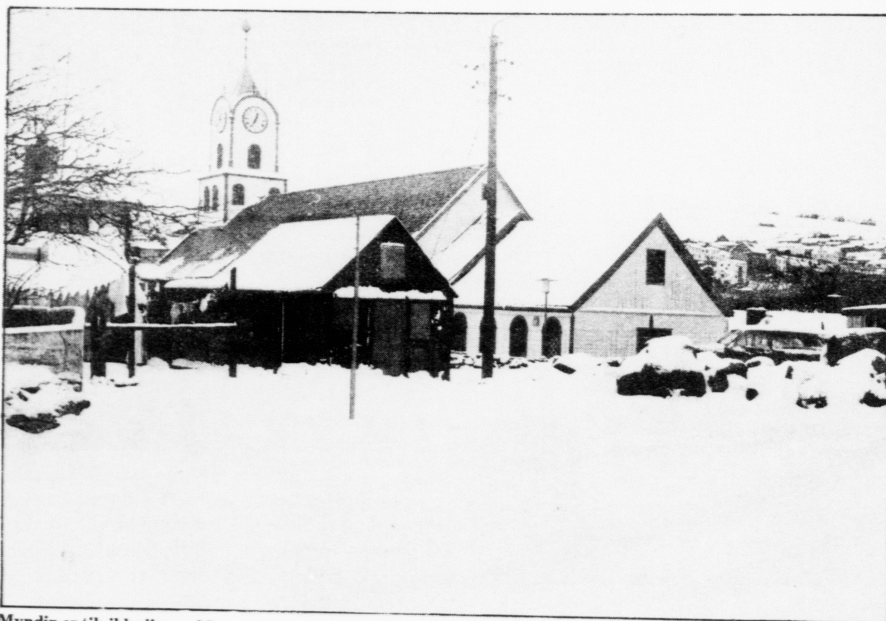


Heðin Brú:



Hin hvíta kirkjan



Myndin er tilvilðarlega vald

Vit börn hövdu so leingi gingið og stundað eftir kava; sleður og skriðifjalir stóðu í standa inni undir grundunum og biðaðu, men alsamt var barajól. Hverja ferð ein hvöss tjúkn glumdi á takið, lupu vit út á geilur og hildu hendurnar undir, fingur nakrar heglingar í lógvarnar og koyrdu í munninn; men ekki so skjótt sleit ælið í, fyrr enn alt tánaði burtur aftur, heilt niðan undir rókalogini. Men ovari lá kavin skinandi hvítur. Tá so sólin glotti út, og fjalið stóð glógvandi reytt, kundu vit fara og knýta okkum bond í sleðurnar og til gongu niðan á fjallið; men vit komu ongantið longur enn, til næsta heglingssælið dreiv okkum oman aftur.

Men so jólaaftan kom dungarok, tættar og mjúkar dalaðu flykrurnar niður av moku og lögdu seg varliga um allar vøllir, um grót og skursl og húsatekjur, doyvdú tufluljóðið og fótaferð av brynnandi dýrum í túninum. Vit smáu fingur okkum turriklæði um hálsin, lótu okkum í vøttir og settu okkum á gáttina at hyggja at, hvussu alt lokaðist til, lupu við hvørt og strikaðu í kavan, sótu so aftur og dugdu, hvussu flykrurnar javnaðu tað aftur.

Gæsnar komu pleyrandi inn í dyr, drógu eggposan eftir kavanum, rætta hálsarnar fram og pjátraðu. — »Tær vænta kulda«, søgdu tey gomlu. — Stari og gráttlingur flyktust um túnini, settust stökkutar letur og ristur fjaðarnar, flugu so aftur. — »Fuglurin væntar kulda«, søgdu tey vaksnu.

Best sum vit sita, koma teir stóru dreingirnir rennandi gjøgnum túnini og biðja okkum koma niðan á beitið at rulla kavaknetti: »Vit fara at byggja eina kirkju«.

So rullaðu vit kavaknetti, eltu fyrst ein klump saman í hondini, í gildi sum báðar nevarnar, lögdu hann í kavan og rullaðu, so vaks og vaks hann, til tess vit orkaðu ekki at skrika honum meir, og teir eldru dreingirnir máttu koma og taka hann, rulla

hann oman og seta hann upp í kirkjuvegginn. Knetti eftir knetti rullaðu vit, og veggirnir hækkaðu í hvørjum, kavin bráðnaði í skónum, klæðini drivu í sveitta, men eingin gavs á hendi. Summir evnaðu stykkini til, aðrir settu tey á veggirnir, og aftur aðrir tóku ójavnarnar burtur og tettu imillum. Tey vaksnu steðgaðu á sínari leið millum húsin og tosaðu við okkum, fagurlátin og luttakandi, menn gjørdur okkum møtutræ í, fingur okkum okkurt at standa á, tá ið upp kom, aðrir tóku knivarnar og snøggaðu okkum vindeygapilsini, allur býlingurin spældi.

Tá ið tók at skýma, stóð kirkjan liðug, við taki og torni og øllum, sum var. Tað síðsta, ið hendi, var at ein maður kom við einum koparmortara og hongdi í torni. »Klokku mugu tit hava, allar kirkjur hava klokku«. Og tá ið kirkjuklokkan ringdi jólini inn, ringdi eisini mortarin í teirri hvítu kirkjuni. Vit sótu øll rundanum í kavanum og lýddu á.

Tá ið nátturðældarnir ruku, fóru vit inn fyrri tað kvöldið.

Jólamorgunin var gellandi frost og bláur himmal. Kavakirkjan stóð skinandi hvít og harðfryst. Teir stóru dreingirnir tóku gler av ánni og settu í vindeygapilsini, tær hálvvaksnu genturnar pyntaðu hana innan: Har var altar við dúki á, har stóðu ljós, og millum ljósini lá grønur lyngur, duraopilsíð var tjaldað.

Úti á degnum ringdi mortarin, og vit fóru pyntað, við sálmaðók í hondunum í ta hvítu kirkjuna, alspenit fyrri stórum hendingum skundaðu vit okkum vegin fram, tivaðu, so andin stóð sum ein hvít skødda fram fyrri okkum, skutu okkum inn við duratjaldinum og settu okkum á hálmin, ið var breiddur á gólvið. Ljósini brunnu á altarinum og í glervindeygnum. Dreingirnir sótu kvirrir við hógvunum í hondunum; eingin tosaði, hetta var jú

í kirkju; øll eygu stardu stundandi út í rúmið, altráð barnaeygu, viðopin fyrri tí, sum skuldi henda. — Men hvat skuldi henda? — Ja, tað hövdu vit ikki hugsað um; men vit hövdu bygt ta hvítu kirkjuna, prýtt hana, gingið og longst eftir, at tað skuldi ringja, og nú vóru vit her. — Tað gekk ein lóta, og einki hendi. Vit hugdu upp til altarið, upp í mænuna, upp á hvørt annað, eyguni vóru spurin, men fingur einki at vita. Vit blaðaðu í sálmaðókunum, lögdu tær saman aftur, vendu teimum í hondunum — einki hendir.

Tá sigur ein hálvvaksin genta lágmælt: »Onkur má vera deknur«.

Eingin svarar, bert andadrátturin er at hoyra og skróð, tá ið onkur rører seg í hálminum.

Onkur vaksni, ið hevur slotað í durunum, fer skundisliga gangandi gjøgnum kavan: »Dekn skulu tit fáa«.

Vit sita øll og slota, eingin vil fara avstað aftur, fyrr enn tað, vit væntaðu, er hent. Genturnar teska um at fara og syngja, mutast um, hvat tað skal vera, hvør ið skal syngja fyrri. So tagna tær aftur.

Tá fer duratjaldið frá, og tann gamli deknurin bukkar seg undir tí lága durakarminum og kemur inn, gráskeggjutur og bogin við stav í hondini, tekur hógvuna av og trilvar seg millum øll óvita-beinini á gólvinum fram at altarinum, setur seg niður í hálmin, tekur sálmaðókina up úr kotalummanum og blaðar. Øll eygu stara at honum, leita ikki longur runt í rúminum, eru ikki spurin, bert still væntandi.

Deknurin nevnr eitt sálmanummur, letur eina lötú ganga, byrjar so at syngja við skelvandí gamlamannarødd: